

Arrest

nr. 148 524 van 25 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. KETELS, die loco advocaat M. VINCKIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, die verklaart Jafari Arash te heten, verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Hazara te zijn. U werd geboren in het dorp Deh Marda, district Jaghori, provincie Ghazni en verklaarde op het moment van uw asielaanvraag nog minderjarig te zijn. Toen u vijf jaar oud was, verhuisde u met uw familie naar Iran vanwege de toenemende dreiging van de taliban. Uw vader werkte voor de politie en het ANA (Afghaans leger) om het land te verdedigen tegen de taliban. Toen die laatste jullie huis aanvielen, vluchtten jullie met de hele familie weg.

In Iran ging u even naar school tot dit niet meer mogelijk was door uw illegale status. U kon er geen documenten krijgen, u kon er niet naar school gaan en Afghanen worden er volgens u gediscrimineerd

en buitengesloten. Uw moeder stierf vijf à zes jaar geleden door een ziekte en uw vader werd vier jaar geleden gedeporteerd uit Iran. Sindsdien hebt u geen nieuws meer ontvangen van hem. Sinds zijn verdwijning werkte u als bewaker in Teheran. Zeven maanden na de deportatie van uw vader verliet u op aanraden van uw baas Iran.

Op 16 januari 2010 was u in Roemenië. U werd er gearresteerd en voor de keuze gesteld terug te gaan naar Afghanistan of asiel aan te vragen. U vroeg asiel aan en op 27 september 2010 kreeg u er de status van subsidiaire bescherming. Door problemen met extremistische groeperingen en onvoldoende hulp van de Roemeense overheid besloot u na een jaar en drie maanden het land te verlaten. U ging in maart 2011 naar Zweden en bleef er een jaar en zeven maanden. U kon er echter niet blijven en in oktober 2012 ging u naar Noorwegen. Daar bleef u vier tot vijf maanden, maar ook hier kon u niet blijven. U keerde terug naar Zweden, maar een dag later werd u teruggestuurd naar Roemenië. In maart 2014 was u opnieuw in Zweden, maar ook deze keer verleende het land u geen asiel.

Op 24 maart 2014 kwam u aan in België en diezelfde dag diende u uw asielaanvraag in.

B. Motivering

Het loutere feit dat u binnen de Europese Unie, met name in Roemenië, stelt de status van subsidiaire bescherming te hebben verkregen, wil niet zeggen dat deze beslissing ook automatisch geldt voor België. Uw dossier wordt opnieuw op individuele basis bekeken en aan de hand van de aanwezige elementen wordt een nieuwe beslissing genomen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u doorheen uw verklaringen onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarvoor uw familie Afghanistan heeft verlaten. Aanvankelijk stelt u dat uw familie Afghanistan verliet vanwege problemen met de taliban in jullie regio en 'religieuze en etnische' problemen vanwege jullie Hazara-achtergrond. Dit duidt u aan als uw voornaamste probleem in Afghanistan (CGVS vragen 15-16, 34-36, 79, 135). Echter, deze toch wel algemene verwijzing naar jullie Hazara-achtergrond is op zich onvoldoende om beschouwd te worden als een persoonlijke vervolging. U brengt geen concrete elementen of gebeurtenissen aan waaruit zou blijken dat jullie omwille van jullie etnische achtergrond daadwerkelijk werden geviséerd en/of vervolgd in Afghanistan. Meer zelfs, in een tweede gehoor gaat u een stuk verder dan uw oorspronkelijk relaas en beweert u dat uw vader werkte voor de Afgaanse politie en het ANA en dat hij samenwerkte met de Amerikanen (CGVS 16/10 vragen 3, 7-10, 85-87). Hierover vertelde u niets tijdens het gehoor op 30 juli 2014 wat op zich al bijzonder frappant is. Bovendien houden uw verklaringen hierover geen steek aangezien u zegt dat uw vader 'het land verdedigde tegen de taliban', dat hij 'een deel van de overheid was' én dat jullie zijn vertrokken tijdens de gevechten tussen de taliban en de Amerikanen (CGVS 16/10 vragen 14-17). Dit is niet geloofwaardig aangezien de taliban vóór de inval van de Amerikanen en de ISAF-troepen aan de macht waren in uw provincie en het overgrote deel van Afghanistan. Dit zou bijgevolg betekenen dat uw vader werkte voor het talibanregime wat niet te rijmen valt met het feit dat hij tegen hen vocht. Mocht uw vader werkelijk actief zijn geweest bij het leger of/ en de politie en in die functie de taliban hebben bestreden, mag van u verwacht worden dat u hier samenhangender kan over vertellen. Het gebrek aan consistentie en consequentie, laat toe sterk te twifelen aan uw versie van de feiten. Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg niet dat u of uw familie vervolgd werden in Afghanistan. De redenen die u aanhaalt om niet terug te keren naar Afghanistan wijzen niet op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Iran zegt u te zijn ontvlucht omdat u er geen documenten kreeg, geen toegang had tot bepaalde voorzieningen en u vreesde gearresteerd en gedeporteerd te worden naar Afghanistan (CGVS vragen 46, 107, 111, 135).

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus, kan een Afgaanse asielzoeker van het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. U maakt het voor het CGVS echter onmogelijk om een correcte inschatting te maken van uw recente herkomst en/of de plaats(en) waar u alvorens u naar Europa kwam heeft verbleven en waar u over een sociaal-familiaal netwerk kan beschikken. U slaagt er immers niet in het CGVS ervan te overtuigen dat u sinds uw vijfde levensjaar in Iran woont. Waar u al die tijd dan wel heeft gewoond blijft een vraagteken.

Zo bestaat er vooreerst grote onduidelijkheid over uw identiteit en uw ware leeftijd. Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) dat u in Roemenië een asielaanvraag indiende onder de naam van S.(...) A.(...), geboren in 1997 terwijl u zich in België voordoet als J.(...) A.(...). U beweerde bij uw aankomst in België in 2014 dat u 17 jaar oud bent, maar

dit beweerde u ook in Roemenië (in 2010) en in Noorwegen (in 2012) (zie administratief dossier). In Zweden (in 2011) tenslotte, zei u 16 jaar oud te zijn, maar de Zweedse autoriteiten stelden op basis van een botonderzoek in 2011 vast dat uw geboortedatum minstens op 1/1/1993 moest worden vastgelegd, wat dan aangeeft dat u momenteel minimum 21 jaar oud moet zijn. Dat u al die tijd, tussen 2010 en 2014, althans volgens uw eigen verklaringen, niet ouder zou geworden zijn, is natuurlijk onmogelijk. Dat u momenteel nog steeds vasthoudt aan uw 17-jarige leeftijd toont aan dat u uw ware identiteit en leeftijd krampachtig probeert te verzwijgen (CGVS vragen 17-18, 27-30; CGVS 16/10 vragen 13, 56, 66). Bovendien werd in België - bij leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen - vastgesteld dat er met een redelijke wetenschappelijke zekerheid gesteld kan worden - "dat u op 27 maart 2014 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar een goede schatting is". Dit betekent dat u ongeveer 27 jaar oud bent waardoor uw bewering dat u acht jaar in Iran hebt gewoond nadat u in de tijd van de taliban - op uw vijfde - Afghanistan verliet, alle geloofwaardigheid verliest (CGVS vragen 15-16, 78-79; CGVS 16/10 vragen 5, 18).

Bij confrontatie met deze bevindingen beweert u dat u uw werkelijke leeftijd in Roemenië niet vertelde opdat u na een jaar al weg zou kunnen gaan. Dit ontbeert echter elke logica aangezien u, door zich voor te doen als 17-jarige, nog steeds minderjarig was. Het blijft onduidelijk waarom u dan niet gewoon verklaarde meerderjarig te zijn. Door u voor te doen als 17-jarige haalt u geen enkel voordeel. Zelfs als u 17 zou zijn geweest in Noorwegen (2012) klopt de rekensom niet: in België - twee jaar later - verklaarde u immers nog steeds 17 jaar te zijn. Dat is natuurlijk niet mogelijk waardoor u nog steeds geen afdoende verklaring in verband met uw werkelijke leeftijd hebt afgelegd. Hierdoor mag het CGVS er van uitgaan dat u liegt over uw leeftijd en dat u volgens het leeftijdsonderzoek 27 jaar oud bent, wat dan weer wil zeggen dat er over ongeveer 10 jaar uit uw leven niets gekend is. Derhalve biedt u onvoldoende zicht op uw leven en herkomst voor uw komst naar Europa in 2010. Hierdoor laat u het CGVS niet toe uw eventuele nood aan subsidiaire bescherming correct te beoordelen. Het feit dat u een deel van uw levensloop probeert te verbergen en hierover ongeloofwaardige verklaringen aflegt, is nefast voor uw voorgehouden nood aan bescherming.

Daarnaast, in dezelfde context, legt u eveneens incorrecte verklaringen af met betrekking tot het statuut dat u in Roemenië toegewezen kreeg (CGVS vragen 25-26, 32, 116). U stelt dat u gedwongen werd asiel aan te vragen en dat u dat eigenlijk niet wou, maar uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat uw asielaanvraag aanvankelijk geweigerd werd, maar dat u nadat u in beroep ging tegen die beslissing toch een asielstatuut kreeg. Dit is opmerkelijk voor iemand die beweert dat hij daar nooit asiel wou aanvragen. Indien u inderdaad geen asiel wou bekomen in Roemenië waarom zou u dan in beroep gaan tegen een weigeringsbeslissing? Deze acties stroken niet met wat u beweert. De enige verklaring die u hiervoor heeft, is dat ze u anders zouden terugsturen (CGVS 16/10 vragen 58-59, 71-6, 79-82). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u niet tegen uw wil vastgehouden werd en dat u over voldoende financiële mogelijkheden beschikte, waardoor u in staat moet geweest zijn een eventuele verplichte terugkeer te ontwijken zonder asiel aan te vragen. Het was uw eigen vrije keuze om in het centrum te blijven net zoals het volgens het CGVS uw eigen keuze was om in Roemenië asiel aan te vragen. Per slot van rekening bleef u nadat u de subsidiaire bescherming werd toegekend nog een zevental maanden in Roemenië (zie administratief dossier). Mocht u daar werkelijk nooit gebleven willen hebben, is het redelijk te veronderstellen dat u dan niet zolang zou gewacht hebben om Roemenië te verlaten. Daarnaast verklaart u ook dat u slechts voor één jaar een statuut kreeg, maar in werkelijkheid was dit statuut geldig tot 22 januari 2015. Dat u niet zou weten hoelang uw statuut geldig was, is niet waarschijnlijk. Bovendien werd u geconfronteerd met deze anomalie waarna u nog eens benadrukte dat dit geldig was voor één jaar (CGVS vraag 33). Ook wanneer deze tegenstrijdigheid u een tweede keer voor de voeten geworpen wordt, blijft u volharden dat dit slechts voor een jaar geldig was (CGVS 16/10 vragen 60-64). U verklaart dat op uw kaart die u van Roemeense overheid kreeg één jaar vermeld stond, maar dat u deze documenten hebt weggegooid. Dat u dergelijke belangrijke documenten - die u mogelijk nog verder van nut zouden kunnen zijn - zomaar weggooit omdat ze u 'niet konden helpen' is weinig waarschijnlijk. Dit document toont aan dat u legaal in Roemenië verblijft, wat uw beste garantie tegen deportatie kan zijn. Door deze weg te gooien vergroot u de kans dat u opgepakt en teruggestuurd zou worden. Gelet op uw situatie en uw herhaaldelijk uitgesproken wens niet teruggestuurd te worden naar Afghanistan is het absoluut niet logisch dat u deze documenten gewoon zou weggegooid hebben. Opnieuw weigert u dus de volledige waarheid te vertellen waardoor uw algemene geloofwaardigheid stevig ondergraven wordt.

Vervolgens moet ook worden vastgesteld dat de informatie die u verstrekt in verband met uw verblijf in Iran het CGVS niet kan overtuigen van uw jarenlang verblijf aldaar. Daar u beweert uw hele leven in Teheran gewoond te hebben, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat u gedetailleerder en uitgebreider kunnen vertellen over uw leven daar als Afghaans vluchteling. Veel meer dan enkele algemeenheden, nl. dat u er geen rechten hebt en gearresteerd wordt door de politie waarna u uw

vrijlating moet afkopen, kunt u niet vertellen (CGVS vragen 46, 107). Ook in verband met de documenten die Afghanen zouden kunnen verkrijgen in Iran, blijft uw kennis te beperkt voor iemand die daar zolang heeft gewoond. U hebt geen weet van grootscheepse registratiecampagnes en u weet enkel vaag iets over 'een soort kaart geldig voor vijf maanden' (CGVS vragen 54-60). Ook wanneer u gewezen wordt op uw gebrek aan kennis over de registratiecampagnes en documenten voor Afghanen weet u hier niet meer over te vertellen (CGVS vraag 84). Pas later als u gepolst wordt naar de CRP ('Comprehensive Regularisation Card') vermeldt u een rode en een witte kaart, terwijl u voordien hierover niets wist te zeggen toen u gevraagd werd naar andere kleuren (CGVS vragen 121-126). Meer dan dit weet u echter niet. U weet niet waartoe ze dienden of wat het verschil was tussen de verschillende kleuren. Iemand die zelf stelt sinds zijn vijfde in Iran gewoond te hebben, mag verondersteld worden hier meer over te kunnen vertellen. Aan het feit dat u een bepaalde periode in uw leven in Iran hebt doorgebracht wordt niet getwijfeld, maar wel aan de door u voorgehouden duur van dat verblijf. Dit wordt verder bevestigd doordat u in Iran nooit hoorde van de UNHCR, vrijwillige terugkeer, de Iraanse dienst die zich bezig hield met Afghaanse vluchtelingen of u slechts zeer beperkte kennis hebt over bijvoorbeeld de voorzieningen voor Afghanen in Iran, waarvan u enkel de viering van 'Ashura' (nochtans een sjiietisch-religieus gebeuren dat niet typerend is voor de Afghaanse vluchtelingengemeenschap), het inzamelen van geld, een geheime school en sport kunt opsommen (CGVS vragen 62-64, 80-83, 85-86, 95-99, 112-113). U weet er wel iets van, maar iemand die verklaart sinds zijn vijfde als Afghaanse vluchteling in Iran te wonen, zou hierover toch meer bijzonderheden moeten kunnen vertellen. Ook later als u gevraagd wordt naar een evolutie in de situatie voor Afghanen in Iran, kunt u hier niets zinnigs over vertellen, terwijl die situatie doorheen de jaren toch sterk verslechterde (CGVS 16/10 vragen 41-45). Verder kunt u slechts enkele zeer oppervlakkige problemen die u hebt meegemaakt in Iran vermelden (CGVS 16/10 vragen 32-34). Zo ook wanneer er gepolst wordt naar andere herinneringen die u hebt uit Iran; u kunt weinig tot niets vertellen (CGVS 16/10 vragen 52-55). In combinatie met bovenstaande bemerkingen kan er geconcludeerd worden dat er aan het door u voorgehouden lange verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling sterk getwijfeld kan worden.

U tenslotte gevraagd iets te vertellen over uw beweerde geboorteregio, nl. het district Jaghori in de provincie Ghazni, zegt u zelf dat u hierover niks weet (CGVS 30/7 vragen 35-40 en CGVS 16/10 vraag 8). Volgens u omdat u er als vijfjarige reeds was vertrokken en er ook niet buiten kon komen door de problemen met taliban. Allereerst werden er hierboven al ernstige vraagtekens geplaatst bij uw vertrek als vijfjarige naar Iran wat een deel van uw uitleg al op losse schroeven zet. Voorts, wat u weet over uw zogenaamde regio van herkomst zou u van uw vader hebben vernomen, nl. dat er schapen en koeien waren, dat jullie met de dieren soms de bergen introkken en jullie afkomstig waren van het rustige platteland waar de bewoners met landbouw bezig waren. Op politiek vlak vermeldt u de problemen die de mensen hadden met de taliban, alsook de Kuchi's. Deze beschrijving van uw beweerde regio van herkomst is dusdanig algemeen en geldt voor zovele ontelbare plaatsen in Afghanistan (en zelfs daarbuiten), dat u hiermee uw afkomst uit de provincie Jaghori allerm minst aantoonst.

Kortom, u bent er absoluut niet in geslaagd het CGVS te overtuigen van uw noodzaak aan bescherming van de Vreemdelingenwet. Uw inconsistente verklaringen met betrekking tot uw echte identiteit en leeftijd - waarbij er een leemte is van maar liefst tien jaar -, alsook uw ongeloofwaardig relaas over een langdurig verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling, uw onvermogen om uw herkomst uit Ghazni aan te tonen, maken dat u het CGVS totaal geen zicht biedt op de regio waarvan u werkelijk afkomstig bent noch op de regio's/plaats(en) waar u heeft gewoond en verbleven alvorens naar Europa te reizen. Dit laatste is nochtans essentieel voor de beoordeling van uw ingeroepen nood aan bescherming. Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat u de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, c) niet kan worden toegekend.

U legt geen enkel document neer dat zou toelaten uw identiteit, nationaliteit, plaats van herkomst, verblijfplaats(en), beweerde reisweg of asielrelaas te ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als het enige middel voert verzoeker de schending aan van de “motiveringsverplichting uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en art. 2 Wet op de motivering bestuurshandelingen, [...] evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in

artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Zo kan de Raad vaststellen dat verzoeker onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarvoor zijn familie Afghanistan heeft verlaten. Aanvankelijk stelt hij dat zijn familie Afghanistan verliet vanwege problemen met de taliban in de regio en 'religieuze en etnische' problemen vanwege hun Hazara-achtergrond en hij duidt dit aan als zijn voornaamste probleem in Afghanistan (gehoorverslag van 30 juli 2014, vragen 15-16, 34-36, 79, 135). Deze algemene verwijzing naar de Hazara-achtergrond is op zich onvoldoende om beschouwd te worden als een persoonlijke vervolging. Verzoeker brengt geen concrete elementen of gebeurtenissen aan waaruit zou blijken dat hij omwille van zijn etnische achtergrond daadwerkelijk werd geviséerd en/of vervolgd in Afghanistan. Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert verzoeker dat zijn vader werkte voor de Afghaanse politie en het ANA en dat hij samenwerkte met de Amerikanen (gehoorverslag van 16 oktober 2014, vragen 3, 7-10, 85-87). Deze verklaringen zijn niet geloofwaardig aangezien ze niet stroken met de informatie aanwezig in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader 'het land verdedigde tegen de taliban', dat hij 'een deel van de overheid was' én dat zij zijn vertrokken tijdens de gevechten tussen de taliban en de Amerikanen (gehoorverslag van 16 oktober 2014, vragen 14-17). Dit is niet geloofwaardig aangezien de taliban vóór de inval van de Amerikanen en de ISAF-troepen aan de macht waren in verzoekers provincie en het overgrote deel van Afghanistan. Dit zou bijgevolg betekenen dat verzoekers vader werkte voor het talibanregime wat niet te rijmen valt met het feit dat hij tegen hen vocht. Mocht verzoekers vader werkelijk actief zijn geweest bij het leger of/en de politie en in die functie de taliban hebben bestreden, mag van verzoeker verwacht worden dat hij hier samenhangender kan over vertellen. Uit verzoekers verklaringen blijkt bijgevolg niet dat hij of zijn familie vervolgd werden in Afghanistan. Het argument dat verzoeker slechts vijf jaar oud was op het ogenblik dat zijn familie uit Afghanistan is gevlucht en dat hij iedere informatie slechts opgevangen heeft uit de weinige gesprekken van zijn ouders en familieleden in dat verband kan zijn onwetendheid niet verschonen. Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte is van de situatie waardoor zijn familie hun land van herkomst heeft moeten verlaten. Deze feiten maken een essentieel aspect uit van een identiteit en familie op zich, waardoor kan verwacht worden dat verzoeker dienaangaande duidelijke en concrete

verklaringen kan afleggen. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat hij en zijn familie niet bij machte waren om hierover te spreken. Waar hij in het verzoekschrift aanhaalt dat zijn vader bij de politie en het leger actief was en een aanhanger was van het oude regime toen de taliban aan de macht kwam en om die reden, samen met zijn etnische achtergrond, door de taliban werd vervolgd alsook is gevlucht toen er gevechten uitbraken tussen de Amerikanen en de taliban, verdraait hij slechts zijn verklaringen, maar doet hij geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen.

Wanneer verzoeker werd gevraagd iets te vertellen over zijn beweerde geboorteregio, nl. het district Jaghori in de provincie Ghazni, zegt hij zelf dat hij hierover niks weet (gehoorverslag 30 juli 2014, vragen 35-40; gehoorverslag van 16 oktober 2014, vraag 8). Wat hij weet over zijn zogenaamde regio van herkomst zou hij van zijn vader hebben vernomen, namelijk dat er schapen en koeien waren, dat zij met de dieren soms de bergen introkken en afkomstig waren van het rustige platteland waar de bewoners met landbouw bezig waren. Op politiek vlak vermeldt verzoeker de problemen die de mensen hadden met de taliban, alsook de Kuchi's. Deze beschrijving van verzoekers beweerde regio van herkomst is dusdanig algemeen en geldt voor zovele ontelbare plaatsen in Afghanistan (en zelfs daarbuiten), dat verzoeker hiermee zijn afkomst uit de provincie Jaghori allerm minst aantoonst. Waar hij stelt dat hij tijdens zijn interview de naam van zijn geboortedorp en bijhorende gehuchten kon meedelen alsmede de buurten van de verschillende taal en bevolkingsgroepen doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Indien alsnog kan worden aangenomen dat verzoeker afkomstig is uit het door hem aangehaalde dorp in Afghanistan alwaar hij op vijfjarige leeftijd vertrok, dan nog moet worden vastgesteld dat verzoeker geen zicht biedt op zijn identiteit, profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel, verblijfsstatus en levensomstandigheden gelet op wat volgt.

Verzoeker slaagt er immers niet in de Raad ervan te overtuigen dat hij sinds zijn vijfde levensjaar in Iran woont. Daar verzoeker beweert zijn hele leven in Teheran gewoond te hebben, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat verzoeker gedetailleerder en uitgebreider zou kunnen vertellen over zijn leven daar als Afghaans vluchteling. Veel meer dan enkele algemeenheden, namelijk dat hij er geen rechten heeft en gearresteerd wordt door de politie waarna hij zijn vrijlating moet afkopen, kan hij niet vertellen (gehoorverslag van 30 juli 2014, vragen 46, 107). Ook in verband met de documenten die Afghanen zouden kunnen verkrijgen in Iran, blijft zijn kennis te beperkt voor iemand die daar zolang heeft gewoond. Verzoeker heeft geen weet van grootscheepse registratiecampagnes en hij weet enkel vaag iets over 'een soort kaart geldig voor vijf maanden' (gehoorverslag van 30 juli 2014, vragen 54-60). Ook wanneer hij gewezen wordt op zijn gebrek aan kennis over de registratiecampagnes en documenten voor Afghanen weet hij hier niet meer over te vertellen (gehoorverslag van 30 juli 2014, vraag 84). Pas later als hij gepolst wordt naar de CRP ('Comprehensive Regularisation Card') vermeldt hij een rode en een witte kaart, terwijl hij voordien hierover niets wist te zeggen toen hij gevraagd werd naar andere kleuren (gehoorverslag van 30 juli 2014, vragen 121-126). Verzoeker weet niet waartoe ze dienden of wat het verschil was tussen de verschillende kleuren. Iemand die zelf stelt sinds zijn vijfde in Iran gewoond te hebben, mag verondersteld worden hier meer over te kunnen vertellen. Er kan worden aangenomen dat verzoeker een bepaalde periode in zijn leven in Iran heeft doorgebracht, maar er kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden duur van dat verblijf. Dit wordt verder bevestigd doordat verzoeker in Iran nooit hoorde van de UNHCR, vrijwillige terugkeer, de Iraanse dienst die zich bezig hield met Afghaanse vluchtelingen en slechts zeer beperkte kennis heeft over bijvoorbeeld de voorzieningen voor Afghanen in Iran, waarvan hij enkel de viering van 'Ashura', het inzamelen van geld, een geheime school en sport kan opsommen (gehoorverslag van 30 juli 2014, vragen 62-64, 80-83, 85-86, 95-99, 112-113). Verzoeker weet er wellicht iets van, maar iemand die verklaart sinds zijn vijfde als Afghaans vluchteling in Iran te wonen, zou hierover toch meer bijzonderheden moeten kunnen vertellen. Ook later wanneer hem gevraagd wordt naar een evolutie in de situatie voor Afghanen in Iran, kan hij hier niets zinnigs over vertellen, terwijl die situatie doorheen de jaren toch sterk verslechterde (gehoorverslag van 16 oktober 2014, vragen 41-45). Verder kon verzoeker slechts enkele zeer oppervlakkige problemen die hij heeft meegemaakt in Iran vermelden (gehoorverslag van 16 oktober 2014, vragen 32-34). Zo ook wanneer er gepolst wordt naar andere herinneringen die hij heeft uit Iran (gehoorverslag van 16 oktober 2014, vragen 52-55). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij tijdens het interview gedetailleerde herinneringen heeft opgehaald aan zijn tijd in Iran, met name zijn aanhouding door de politie waarna hij zijn vrijlating diende af te kopen en het slachtoffer te zijn geweest van een overval door daklozen moet worden opgemerkt dat deze feiten bezwaarlijk kunnen worden aangemerkt dat het hier over "gedetailleerde" herinneringen gaat. Met de verklaring dat witte en rode verblijfskaarten bestaan, toont hij niet aan dat hij sinds vijfjarige leeftijd in Iran heeft verbleven. Dat enkel zijn vader zich als verantwoordelijk gezinshoofd bezighield met de Iraanse vreemdelingenwetgeving kan niet als verschoningsgrond dienen te meer verzoeker

verklaarde dat zijn vader in Iran geen documenten had en op een dag gerepatriëerd werd naar Iran en hij sinds vier jaar niets meer van hem vernomen heeft (gehoorverslag van 30 juli 2014, vragen 46, 48, 51). Er kan dan ook worden verwacht dat verzoeker zich desbetreffend zou hebben geïnformeerd.

Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zijn identiteit en leeftijd tracht te verhullen. Zo blijkt uit informatie aanwezig in het administratief dossier dat verzoeker in Roemenië een asielaanvraag indiende onder de naam van S. A., geboren in 1997 terwijl hij zich in België voordoet als J. A.. Verzoeker beweerde bij zijn aankomst in België in 2014 dat hij 17 jaar oud was, maar dit beweerde hij ook in Roemenië (in 2010) en in Noorwegen (in 2012) en in Zweden (in 2011) stelde hij 16 jaar oud te zijn. Dat verzoeker al die tijd, tussen 2010 en 2014, althans volgens zijn eigen verklaringen, niet ouder zou geworden zijn, is natuurlijk onmogelijk. Dat verzoeker momenteel nog steeds vasthoudt aan zijn 17-jarige leeftijd toont aan dat hij zijn ware identiteit en leeftijd krampachtig probeert te verzwijgen (gehoorverslag van 30 juli 2014, vragen 17-18, 27-30; gehoorverslag van 16 oktober 2014, vragen 13, 56, 66). Waar in het verzoekschrift wordt aangegeven dat in Afghanistan geen geboortedata worden bijgehouden noch door de overheid noch door de gemiddelde Afghaan moet worden opgemerkt dat dit geen afbreuk kan doen aan het feit dat verzoeker gedurende vier jaar dezelfde leeftijd heeft opgegeven en zich van verschillende namen bedient. Uit zijn verklaringen tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt duidelijk dat verzoeker zich wel degelijk bewust is van het verloop der jaren. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker aan dat hij toen hij in Roemenië asiel aanvraagde 15 jaar was, hetgeen opnieuw niet in overeenstemming is met zijn verklaring dat hij ongeveer 8 jaar in Iran heeft gewoond en van Iran naar Roemenië ging (gehoorverslag van 30 juli 2014, vragen 23, 78). Indien wordt aangenomen dat verzoeker 15 jaar was toen hij in Roemenië aankwam, betekent dit dat hij acht jaar geleden in Iran toekwam op zevenjarige leeftijd. Dit is dan weer niet in overeenstemming te brengen met zijn verklaring Afghanistan op vijfjarige leeftijd te zijn ontvlucht (gehoorverslag van 30 juli 2014, vraag 16.).

Verzoekers inconsistente verklaringen met betrekking tot zijn echte identiteit en leeftijd, alsook zijn ongeloofwaardig relaas over een langdurig verblijf in Iran als Afghaans vluchteling en zijn onvermogen om zijn herkomst uit Ghazni aan te tonen, maken dat verzoeker totaal geen zicht biedt op de regio waarvan hij werkelijk afkomstig is noch op de regio's en plaatsen waar hij heeft gewoond en verbleven alvorens naar Europa te reizen. Dit laatste is nochtans essentieel voor de beoordeling van verzoekers ingeroepen nood aan bescherming.

Verzoeker legt overigens geen enkel document neer dat zou toelaten zijn identiteit, nationaliteit, plaats van herkomst, verblijfplaatsen, beweerde reisweg of asielrelaas te ondersteunen.

2.5. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad nog op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is.

Verzoeker verhindert zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412 (c)).

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF